

Svajonių
ROMANAI

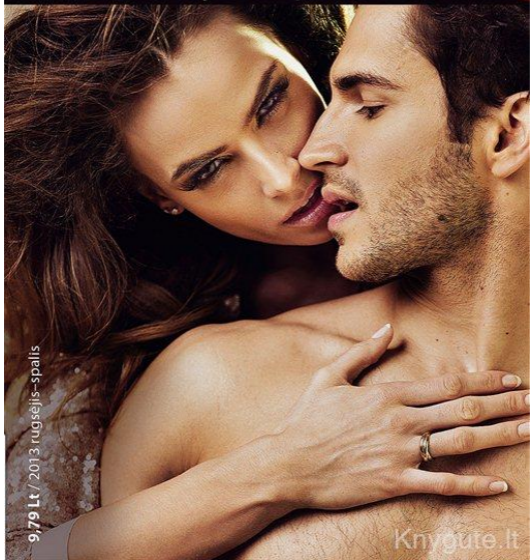
Tango

SAMANTHA HUNTER

Tikrai, jokio spaudimo

9,79 Lt / 2013 rugsejis–spalis

Knygute.lt

**Samantha Hunter
(Samanta Hanter)**

TIKRAI, JOKIO SPAUDIMO

Romanas

Versta iš Samantha Hunter, Straight to the Heart, 2012

© Samantha Hunter, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-718-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Prologas

- Manai, kad jis ką nors dengia? - JAV maršalė Džoana Vajat padėjo bylą ant viršininko stalo ir pažvelgė Donui tiesiai į akis. Ji nenutuokė, kodėl jis klausinėja jos apie savo bylą, - organizuotų nusikaltimų gaujos nario įvykdytą rodeo teisėjo žmogžudystę, - nors gal jam reikėjo pamėtėti minčių. Žmogžudystės liudytoju tapęs kaubojus nesutiko padėti, bet tai ne jos rūpestis. Džoana nekantravo sužinoti, kokia kita jai skirta užduotis.

- Arba jam grasina. Galbūt kas nors jį rado ir įbaugino. Tuomet paaiškėtų, kodėl jis nesutiko persikelti į slaptą vietą, - nenorėjo, kad jo šeima atsidurtų pavojuje. Bet jis atsisakė ir apsaugos. Sakė pats galįs susitvarkyti, - pavargusiu balsu atsakė Donas.

Džoana suspaudė lūpas, čiupo ataskaitą ir dar sykį ją peržvelgė. Buvęs jūrų pėstininkas, slaptas pareigūnas, kaubojus. Tokius ji perpratusi. Ją užaugino du panašūs vyrai: tėvas ir brolis - abu teksasiečiai, abu Teksaso saugūnai. Beno Kalahano atsakas į pasiūlymą jį saugoti jos nestebino, tokie vyrai linkę patys susi-

doroti su rūpesčiais.

- Mano manymu, jis mažai ko bijo ir tikriausiai gali pats susitvarkyti, - pripažino ji. - Šis vyrukas tikriausiai turi gerų įgūdžių ir jam padėti galinčių draugų.

Donas susiraukė.

- Gali būti, bet tai ne jo jurisdikcija, be to, JAV vyriausybė nedavė tam leidimo. Dabar jis civilis.

- Kodėl jis atsisakė apsaugos? - balsu ėmė svarstyti Džoana.

- Pasak jo, apsauginiai tik pritrauktų dėmesį, nepažįstamieji kristų į akį, sukeltų susirūpinimą.

- Tikriausiai jis teisus. Teksaso miestelių bendruomenės glaudžiai susijusios. Visi be išimčių pažįsta vienas kitą.

Donas dėbtelėjo. Džoana gūžtelėjo pečiais. Ne jos bėda, kad Kalahanas teisus.

- Na, tai ką darysi? Tiksliau, kada galėsiu dirbti? Mano petys sugijo, aš pasiruošusi.

- Paskutinės tavo užduoties tyrimas dar nebaigtas. Kol nebaigtas įvertinimas, negrįši į bėglių paieškos skyrių.

Džoana įsikibo į kėdę.

- Turėsiu sėdėti biure?

Donas šyptelėjo.

- Ne taip blogai. Pereisi į liudytojų apsaugą dirbti slapta.

- Liudytojų apsaugą? - tyliai pakartojo ji. - Bet aš tuo neužsiimu. Aš vaikausi blogus vyrus, pameni?

Džoana gyveno dėl jų vaikymosi. Jai patiko nuolat judėti, net pavyko sučiupti vienus blogiausių nusikaltėlių. Štai liudytojų apsauga, jos manymu, tėra išpūsta vaikų priežiūra. Tai per lėtas darbas, nė iš tolo nejaudinantis tiek, kiek ieškomo bėglio sugavimas.

- Jokių būdu, aš...

- Paklausk, žinau, kokia tavo nuomonė apie liudytojų apsaugą, bet vyksi slapta saugoti Beno Kalahano, antraip trinsi užpakalį ant vienos tų kėdžių, kol baigsis paskutinės tavo užduoties tyrimas.

- Užknisa. Padariau vieną klaidą, vienąkart suklydau sprendama...

- Vos nežuvai ir nedaug trūko, kad būtum nesulaikiusi pavojingo įtariamojo. Persistengei, pastatei save ir bylą į pavojų - ir ne pirmą kartą. Turi sulėtinti tempą. Bent kuriam laikui.

- Tų, kurių ieškome, nesugausi atsitraukdamas.

- Žinau, o tu viena geriausių mūsų pareigūnių. Tačiau dabar privalai daryti tai. Patikėk manimi, turėjau iš kailio nertis, kad gaučiau tau šią užduotį, o pavyko tik todėl, kad visi liudytojų apsaugos darbuotojai užimti. Jiems tavęs reikia.

Staiga Džoanai paaiškėjo, kodėl prasidėjo šis pokalbis.

- Kaubojus? Maniau, jog jis atsisakė apsaugos, - pasakė ji.

- Taip. O tu, regis, pritari, kad nepažįstamasis kristų į akį, bet aš manau, jog tu ten pritaptum. Jis turi pakelės užėigą savo šeimos rančioje netoli Midlando ir taip jau nutiko, kad jie ieško pagalbininkų.

- Tikriausiai juokauji.

Donas nė nešyptelėjo.

Džoana giliai įkvėpė ir įsitaisė kėdėje, stengdamasi susitaikyti su likimu. Dirbti slapta galbūt nebus labai blogai. Bent jau neteks sėdėti biure, o jei to reikia, kad atsikratytų psichologais ir administratoriais, tebūnie.

- Ar ilgam?

- Trims savaitėms. Saugok jį ir pranešk mums, ar vyksta dar kas nors: jei manysi, kad Kalahanas kažką slepia, jei jam grasino, o jis

mums apie tai nepasakojo, jei yra kita priežastis, kodėl jis atsisakė apsaugos, žodžiu, bet ką. Jis neturi sužinoti, kas esi, tai vienintelė mūsų galimybė. Jei jis tave perpras, gali būti, kad visai jo neteksim. Nesumenkink šito, Džo. O jei kils keblumų, kviesk pagalbą, priešingai nei pastarąjį kartą.

- Žinoma, - pasakė Džoana sukryžiuodama rankas. - Bet žinok, kad pagalbą aš kviečiau. Tai parašyta ataskaitoje. Ne mano kaltė, kad jie taip ilgai nepasirodė ir man teko pačiai viską sutvarkyti.

- Supratau. Tačiau tavo karjera priklauso nuo šios užduoties sėkmės. Nenoriu tavęs netekti, todėl, kaip sakiau, pasistenk.

Džoanai teliko linktelėti. Ji profesionalė, o užduotis tėra užduotis, bet, Dieve padėk, kad tik tos trys savaitės kuo greičiau prabėgtų.

Paskutinėje byloje ji suklydo. Suimdama bėgimą nusprendė nelaukti pagalbos - jos manymu, nebuvo laiko, antraip prievartautojas maniakas būtų pasprukęs, - ir už savo vargus užsidirbo kulką.

Tai buvo pirmas kartas, kai ją pašovė, ir jis vos netapo paskutiniu. Kulka tik per colį neužkliudė pagrindinės arterijos. Būtų taip

greitai nukraujavusi, kad nē nespētų suvokti, kas vyksta. Vyruką kiek vėliau sulaikė, bet tai padarė ne ji. Tai skaudino dar labiau nei šūvis.

Dabar turėjo sumokėti baudą – prižiūrėti Beną Kalahaną.

Pirmas skyrius

Benas Kalahanas stabtelėjo iš senelio paveldėto baro *Laiminga pertrauka* tarpduryje, stengdamasis suprasti, kas pasikeitė. Įvertinus aplinką per beveik vienuolika tarnybos jūrų pėstininku metų išugdytais pojūčiais jo žvilgsnis galiausiai įsmigo į smalsumą sukėlusį objektą.

Ją.

Trumpas džinsinis sijonėlis atidengė lygias apvalias moteriškas šlaunis ir pabrėžė įspūdingą užpakaliuką. Ne jis vienas tai pastebėjo. Pietų metu plūstantys vyrai vertinamai nužvelgdavo naująją padavėją, vaikštinėjančią nuo staliuko prie staliuko ir priimančią užsakymus.

Tamsiai rudi plaukai buvo surišti į laisvą kasą, kuri jai judant švysčiojo tarp menčių. Jos judesiai patraukė Beno dėmesį prie stiprių lieknų pečių, tvirto liemens ir ilgo elegantiško kaklo.

Merginai atsisukus jis išvydo, kad viršutinė kūno dalis neįspūdinga, bet ji puikiai išnaudojo tai, ką turėjo. Iš kojų verčianti gražuolė, kaip

dažnai sakydavo Beno mama. Ši mintis toptelėjo stebint naująją padavėją.

Čarlis, geriausias jo draugas ir antrasis pagal svarbą bare, buvo atsakingas už darbuotojų paiešką, kol Benas buvo išvykęs iš miesto kalbėtis su federalais. Atsižvelgiant į aplinkybes, jis nenorėjo išvykti ilgesniam laikui nei būtina, bet dabar galėjo laikytis arti namų.

Laimei, Čarlis sėkmingai rado naują padavėją. Nors yra baro savininkas, Benas nemėgsta kalbėtis su galimais darbuotojais, labiausiai dėl to, kad mama dažniausiai atsiunčia savo draugių dukteris, veikiau tinkamas santuokai, nei dirbti padavėjomis. Be to, nuo tada, kai jis grįžo, vis ateidavo buvusios merginos, kai kurios dar vienišos, kitos jau išsiskyrusios.

Štai kokių bėdų iškyla grįžus į gimtąjį miestelį. Jis prie to dar nepriprato. Praėjo vos metai, o apsispręsti baigti karinę tarnybą buvo sunku.

Teksase šeima, palikimas ir žemė dažnai būna neatsiejami. Tie ryšiai šį tą reiškia – to Benas išmoko tarnaudamas specialiajame dalinyje, kur santykiai su komanda yra viskas. Jie reiškia gyvenimą. Ryšiai su šeima taip pat, bent jau jis taip mano. Jis tarnavo savo šaliai, o dabar tarnauja šeimai.

Be to, gausiai girdo vietinius alumni.

Kai mirė senelis, Benas daugiau nei dvejus metus nebuvo lankęsis namuose. Dėl to negalėjo nieko padaryti, bet dabar senelis gali juo didžiuotis.

Benas pamažu pratinosi prie civilio gyvenimo ir dažniausiai juo mėgavosi. Atsikraustė į senąjį namą už baro, be to, vėl ėmėsi rodeo, daugiausiai jodinėjo buliais ir mėtė lasą. Jis buvo pratęs reguliariai patirti adrenalino antplūdžius, o rodeo šį poreikį patenkino, be to, galbūt tėvų rančos vardu galės dalyvauti čempionatuose.

Vis dėlto paskutiniajame pasirodyme, kuriame teko lankytis, jaudulio patyrė daugiau, nei tikėjosi, nes matė žmogžudystę. Vieną rodeo teisėjų nušovė, tarsi vykdant mirties bausmę. Benas netinkamu metu atsidūrė netinkamoje vietoje ir viską matė, tačiau nepajėgė sustabdyti.

Paaiškėjo, kad tai buvo planuotas nusikaltimas, susijęs su organizuotų nusikaltėlių mėginimais apsvaiginant gyvulius ir darant teisėjams spaudimą kontroliuoti storas rodeo pinigines. Vyras, kurį nužudė, buvo vienas bendradarbiauti nesutikusių teisėjų. Dabar trys jo vaikai liko be tėvo.

Šiuo metu žudikas San Antonijuje, o Beno liudijimas padės jį pasodinti. Tiksliau, anot JAV prokuratūros, Beno liudijimas suteiks jiems persvaros derantis ir nuves pas stambesnius šulus, pasamdžiusius žudiką. Į tai įsitraukė FTB, JAV maršalai ir dar nežinia kas. Toji sekundės dalis apvertė Beno gyvenimą aukštyn kojomis.

Iš patirties karinėje tarnyboje jis žinojo, kad dažnai, norint sustabdyti didelį blogį, reikia sumokėti mažesniu. Taip jau sukasi pasaulis, bet jam tai nepatiko.

Benas taip pat puikiai suprato, kad šiuo metu jam gresia pavojus, kadangi sandoris arba įkalinimas priklauso nuo jo liudijimo.

Taigi jis paskelbė šiemet vasaros pabaigoje nedalyvausiąs rodeo varžybose, teigdamas, kad jam reikia būti namie ir prižiūrėti verslą. Vyriausybė pasiūlė apsaugą, o tam iki teismo reikėtų gyventi slaptame name, bet tada Benas nepadėtų nei šeimai, nei draugams. Jam net pasiūlė liudytojų apsaugos programą, tačiau jis neketino mesti gyvenimo, į kurį ką tik grįžo.

Be to, jūrų pėstininkai nebėga.

Teismas įvyks po trijų savaitių. Teisingumo

departamentui pavyko nuslėpti jo tapatybę. Jie nutildė visus naujienų tarnybų pasakojimus apie šį nutikimą, todėl Benas tikėjosi, kad visi be vargo sulauks pabaigos. Kol kas viskas einasi gerai.

- Sveikas grįžęs, viršininke, - ištarė Čarlis, kai pastebėjęs prie durų stovintį Beną išėjo iš virtuvės ir priartėjo prie jo.

Benas nusišypsojo ir tvirtai spustelėjo draugui ranką.

- Smagu matyti, kad baras dar stovi, Čarli.

- Šitos keturios dienos buvo liūdnos. Sekėsi gerai. Bet džiugu, kad grįžai.

- Ačiū, - tarė Benas ir vėl pažvelgė į naująją padavėją.

Šįkart ir ji jį pastebėjo. Žvelgdama didelėmis tamsrudėmis akimis šyptelėjo ir vėl atsisuko į klientą.

- Naujokė?

- Aha. Kol kas jai puikiai sekasi, nors dar tik antra diena.

- Ji man nematyta, - abejingai ištarė Benas, tačiau jo protas kaipmat tapo budrus.

Bet koks naujas žmogus kėlė klausimų....